

20. nap: Csütörtök – Hűség

A mai napon szeretnénk hálát adni, mert Isten soha, bűneink és hűtlenségünk ellenére sem vonja meg szeretetét tőlünk. Kérjük, hogy adjon nagylelkű szeretetéből, hogy ezt tudjuk egymás számára közvetíteni a házasságunkban.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkiyakorlatnak az útján.

[Imádkozzuk közös imánkat, vagy válasszunk ki a hétre a számunkra kedves imát!]

Amint a vőlegény örül a menyasszonynak, úgy leli örömét benned Istened.

Olvasmány Izajás könyvéből (Iz 62, 4-5)

*Nem hívnak többé elhagyottnak,
sem országotat magányosnak,
hanem így neveznek: „én gyönyörűségem”,
és országotat: „menyasszony”,
mert az Úr örömét találja benned,
s országod újra férjhez megy.
Mert amint a vőlegény
feleségül veszi a leányt,
úgy fog frigyre lépni veled fölépítőd;
és amint a vőlegény
örül a menyasszonynak,
úgy leli örömét benned Istened.*

Elmélkedés

A hűséghez nem elég a látszat, a rendezett forma, a bizonyított stabilitás. A hűséghez folyamatos belső megújulás kell, ami nem a hamu őrzése, hanem a parázs felélesztése, különben a hűségből fagyos „hűs-ség” lesz.

Nehezebb egy helyben állni órákig, mint ugyanannyi ideig sétálni, túrázni. Hűségesnek maradni is sokkal könnyebb, ha ketten együtt haladunk egy úton.

„Nem ígérhetjük, hogy érzelmeink egy életen át ugyanolyanok lesznek. A szeretet, amit ígérünk egymásnak, felülmúl minden érzelmet, érzést és lelkiállapotot, még ha magába foglalja is ezeket. Mélyebb szeretet ez, a szív döntésével, amely bevonja az egész létezést.” (Ferenc pápa: *Amoris Laetitia*)

A Jóisten arra hív, hogy egyre mélyebbé, gazdagabbá, önzetlenebbé váljon a szeretetünk, egyre jobban hasonlítson ahhoz, ahogyan Ő szeret minket. A házasság iskolája kiváló terep arra, hogy

megtanuljuk kezelni az életben felmerülő szerteágazó problémákat. „Minden nap új házastársunk van, mert ma más, mint tegnap volt. Gyakran kell házasságot kötni, nem csak egyszer, de mindig ugyanazzal a személlyel. Újra és újra meg kell újítanunk a házasságunk szentségét.” (Tilman atya)

“A kiteljesedett házastársi szeretet a felebaráti szeretet csúcsa és az isteni szeretet legjobb képe. Az istenszeretetből fakadó emberszeretet.” (Kentenich atya) Isten iránti szeretetünket legmélyebben és sokszor fájdalmak között legjobban a házastársunk iránti hűségben és szeretetben tudjuk megmutatni. Isten hozzánk való hűségét jelenítjük meg, és viszonzozzuk neki a társunkat minden ellenére szeretve.

Ezen az úton sokszor eleshetünk anélkül, hogy ennek külső megnyilvánulása lenne. A szexuális ösztön, a tetszeni vágyás, a másik személyisége iránti vonzalom, a lelki kapcsolat mélysége iránti vágy mind olyan erő bennünk, melyet Istentől kaptunk, de az eredendő bűntől való sebzettségünk miatt ezek az erők sokszor uralkodnak rajtunk, nem sikerül őket a Lélek szolgálatába állítani. A tisztaságunkon ejtett foltok különösen fájdalmasak lehetnek. Vágyunk a tisztán megélt intimitás teljességére, de nem mindig sikerül elérni azt. Lehet, hogy nem vagyok rá méltó, ám Isten csodálatos ajándéka, hogy újra és újra ajándékba kaphatom.

Nagy nyugtalanság van ma az emberek között. Ebben a nyugtalanságban egy állandó társ, egy életre szóló házastárs már nem felel meg. Életszakasz társa van sok embernek. Biztosan hűséges lesz hozzá egy ideig, de aztán jön valaki, aki nagyobb biztonságot ajándékozik, aki jobban megfelel a Te utáni vágyódásának, és ekkor szabad akar lenni, hogy ezt az újat követhesse, és ez így megy újra és újra a következőig. Ez a nyugtalanság részben talán az a nyugtalanság, ami az emberben lakozik, és amelyről Szent Ágoston így ír: „Nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned, ó Isten.” A rohanás és a keresés talán csak a dolog másik oldala. Kifelé a hűtlenség, a személyiség elvesztése és végső soron a szeretetlenség látszik. A mélyben azonban a végtelen utáni vágyódásról van szó. Ezt a vágyódást pedig ember képtelen lecsillapítani. Ezt tudják azok az emberek is, akiket összeköt a házasság szentsége. Helyzetük azonban mélyebb és érettebb, mint ez a nyughatatlan keresés, amely manapság általánosan elterjedt. Még azok az emberek is tudják, hogy nem társuk szeretete a végcél, akik annyira szeretik egymást, hogy házasságuk szentségének középpontjában Krisztus áll. A végső az Úr, az Atya irántunk tanúsított szeretetének jele. Isten a harmadik és a végső cél a házassági kapcsolatban. Isten az igazán hűséges. Mi az Ő hűségét jelenítjük meg az Ő kegyelméből egymás és a világ számára.

(Tilman atya nyomán)

Amint a vőlegény örül a menyasszonynak, úgy leli örömét benned Istened.

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Hálát adunk végtelen nagylelkű hűségedért! Tisztítsd meg a szívünket és tegyél alkalmassá bennünket arra, hogy mi is hűséggel válaszoljunk Neked a házastársunkat szeretve és szolgálva! Add nekünk a Te békességedet, és adj békét országunkban és az egész világon!

Szűzanyánk, házasok Édesanyja, imádkozz értünk! Amen.